

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3154/2016. (VII. 22.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában – *dr. Czine Ágnes* és *dr. Sulyok Tamás* alkotmánybírók különvéleményével – meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény egyes rendelkezései alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó a Független Rendőr Szakszervezet (képviseli: Pongó Géza főtitkár, székhelye: 1146 Budapest, Ajtósi Dürer sor 27/A. nyilvántartási száma: 01-02-0000731, továbbiakban: indítványozó) (az indítványozó személyes adatai nyilvánosságra hozatalához hozzájárult) alkotmányjogi panasz indítványt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 26. § (2) bekezdése alapján, amelyben kérte a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 309. §-a, 312. § (5) bekezdése, 314. § (2) és (3) bekezdése, 315. §-a, és 317. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Az indítványozó állítása szerint a Hszt. felsorolt rendelkezései sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, az E) cikk (2) és (3) bekezdését, a Q) cikk (2) és (3) bekezdését, a T) cikk (3) bekezdését, a VIII. cikk (2) és (5) bekezdését, a XV. cikk (1) és (2) bekezdését, valamint a XVII. cikk (1) és (2) bekezdését.
- [2] 1.1. Az indítványozó 2015. december 22-én személyes kézbesítés útján terjesztette elő alkotmányjogi panaszát, a 2015. július hó 1-jén hatályba lépett Hszt. általa alaptörvény-ellenesnek tartott rendelkezéseivel szemben. Az indítványozó kilenc pontban foglalta össze az alkotmányjogi panasszal érintett tárgyköröket [1. a szakszervezeti szervezkedést ellehetetlenítő jogszabályváltozások; 2. a szakszervezeti tisztségviselők munkajogi védelme; 3. a szakszervezeti tisztségviselők munkaidő-kedvezménye; 4. az operatív működést elnehezítő további változások (tagdíj, helyiséghasználat); 5. a törvény hatálya, a szervezkedési szabadsághoz való jog korlátozásával érintettek köre; 6. az indokolatlan különbségtételek; 7. a fizetett tanulmányi szabadság hiánya; 8. a konzultációs jogok korlátozása; 9. a Magyar Rendvédelmi Kar (továbbiakban: MRK) hatása a szervezkedési szabadságra]. Ezek szerint az új jogi környezet nem biztosítja a munkavállalók szervezkedési szabadságát a 87. számú ILO Egyezmény 11. cikke szerint, továbbá sérül a 151. számú ILO Egyezmény 6. cikke, mert az érintett szakszervezetek képviselői nem részesülnek kellő kedvezményekben. Az indítványozó sérelmezi, hogy a Hszt. 314. § (2) bekezdése – ellentétben a korábbi szabályozással, amely korlátozást nem tartalmazott –, szervezeti egységenként egy tagra korlátozza a munkáltatói intézkedéssel szembeni védelemre jogosultak számát, míg a Hszt. 314. § (3) bekezdése alapján csak akkor jelölhet a szakszervezet a védelemre jogosult tisztségviselő helyett más személyt, ha a védelemre jogosult szolgálati jogviszonya, vagy szakszervezeti tagsága már megszűnt. Az indítvány szerint a 143. számú ILO Ajánlással nincs összhangban a korábbi szabályozáshoz képest az a változás sem, hogy a védelem csak a tisztség fennállása idejére illeti meg a tisztségviselőt, az annak megszűnését követő egy éves időszakra már nem.
- [3] Az új szabályozás – a Hszt. 315. §-a – több lényeges korlátozást vezetett be, illetve tartott fenn, a munkaidő kedvezményben részesíthető szakszervezetek körét és a munkaidő kedvezmény mértékét, valamint az annak igénybevételére való jogosultságot illetően, ahogyan hátrányos a munkaidő kedvezmények összevonhatóságának megtiltása is. Az indítvány szerint ugyancsak hátrányos az is, hogy a munkaidő kedvezmény igénybevételét tíz nappal korábban be kell jelenteni, továbbá a munkaidő kedvezménybe beleszámít a munkáltatóval folytatott tárgyalás időtartama, valamint az, hogy a munkaidő-kedvezmény fel nem használt részét a munkáltató nem köteles pénzben megváltani. Ugyancsak sérelmes a szakszervezetre, hogy a Hszt. 312. § (5) bekezdése szerint a munkáltató a szakszervezeti tagdíjat csak a rendvédelmi szerv és a hivatásos állomány tagjának erre irányuló

megállapodása esetén vonja le a tag illetményéből. Amennyiben ugyanis a rendvédelmi szerv elutasítja ilyen tárgyú megállapodás megkötését, úgy a szakszervezet számára jelentősen megnehezül a szakszervezeti tagdíjhoz, mint a legfőbb bevételi forráshoz való hozzájutás lehetősége. A korábbi – 2011. december 31-ig hatályban volt – szabályozáshoz képest a szakszervezetek „ellehetetlenítését célozza” a szakszervezetek munkaidő utáni helyiség-, és infrastruktúra használatát biztosító rendelkezés hatályon kívül helyezése is. Sérelmes az indítvány szerint az is, hogy a Hszt. 309. §-a alapján a fegyveres szerv szintje felett működő szakszervezet (vagy szakszervezeti szövetség) nem rendelkezik azokkal a jogokkal, amelyeket a törvény a továbbiakban a szakszervezetek számára biztosít. A szakszervezet így csak a munkáltatóval kerülhet kapcsolatba, a munkáltatói szint felett nincsenek „jogai”, kivéve az Országos Érdekegyeztető Tanácsban való részvételt (Hszt. 317. §) Ennek alapján a jogi környezet nincs összhangban az Európai Unió Alapjogi Chartájának 12. cikkével sem.

- [4] A szakszervezeti jogokra vonatkozó korlátozások (különösen a Hszt. 314. § (2) és (3) bekezdése, 315. §-a, 312. § (5) bekezdése, és 317. §-a) egységesen vonatkoznak a fegyveres szerveknél [Hszt. 1. § (1)–(6) bekezdései] dolgozó minden személyre, függetlenül a szervezet konkrét tevékenységétől, valamint attól, hogy az érintett dolgozó hivatásos állományban, vagy közalkalmazottként tevékenykedik-e. Mindez sérti a 87. számú ILO Egyezmény 9. cikk (1) bekezdését és a 151. számú ILO Egyezmény 1. cikk (3) bekezdését. A bemutatott szabályok indokolatlanul hozzák hátrányos helyzetbe a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjait és közalkalmazottait, illetve ezek szakszervezeteit, mert a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény és a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény a szakszervezeti tisztségviselők védelmének időtartamára, és a munkaidő-kedvezményére, valamint a helyiség-, és infrastruktúra használatára kedvezőbb szabályokat tartalmaznak. A hátrányos megkülönböztetés a közszférát illetően jelentkezik, hiszen ugyanezen hátrányos szabályok irányadók a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (továbbiakban: Kttv.) hatálya alá tartozó tisztviselőkre és szakszervezetekre is.
- [5] Az indítvány szerint az is megjegyzendő, hogy a jogalkotó szinte minden jogállási törvényben (közalkalmazottak, munka törvénykönyve hatálya alatt állók, közszolgálati tisztviselők és a hivatásos állományúak) megszüntette a szakszervezeti célú munkaidő kedvezményt, továbbá a rendvédelemben tevékenykedő szakszervezeteket nem kötelező bevonni a foglalkoztatást érintő jogalkotásba, amely ugyancsak ILO Egyezményt és ILO Ajánlást sért. Az indítványozó a szervezkedés szabadsága szempontjából sérelmesnek tartja az MRK (Hszt. XXIX. fejezet) felállítását, amely köztisztviselőként – kötelező jellegű tagsággal –, sok tekintetben szakszervezeti funkciókat gyakorol. A „karok” tagdíjat nem gyűjtene, de a miniszter és az államigazgatási szervek vezetői pénzbeli és nem pénzbeli támogatást nyújthatnak részükre. A karok jogai között vannak olyanok (foglalkoztatásra vonatkozó jogalkotással kapcsolatos konzultáció és véleményezés, kiváló munka elismerésére díj alapítása és adományozása, kitüntetés kezdeményezése, szakmai konferenciaszervezés, pályázat-kiírás, szakmai vizsgáztatáson megfigyelőként való részvétel), amelyek kifejezetten a szakszervezetek hagyományos jogai közé tartoznak, és amelyeknek a karok részére való biztosítása a szakszervezeteket ellehetetleníti. Az indítvány ennek kapcsán hivatkozik több ILO Ajánlásra és ILO Egyezményre, végül szövegszerűen is idézi az Alaptörvény általa felhívott rendelkezéseit.
- [6] 1.2. Az indítványozó – főtisztviselői felhívásra – kiegészítette panaszát, amely szerint az annak 6. pontjában (az indokolatlan különbségtételek) és 9. pontjában (az MRK hatása a szervezkedési szabadságra) foglaltakat „emeli ki”, illetve „tartja fenn”. Az indokolatlan különbségtétel körében az indítványozó úgy véli, hogy önmagában az eltérő szabályoknak lehet létjogosultsága – például a fegyveres szervek hivatásos állományai sztrájkjoga tilalmánál –, de észszerűtlennek tartja azt olyan munkáltatói döntések esetében, mint például a tagdíj levonása, a helyiséghasználat biztosítása, vagy a tisztségviselők munkajogi védelme és munkaidő kedvezményének korlátozottsága. A közalkalmazottakra és a magánszféra munkavállalóira vonatkozó szabályok nagyobb számú szakszervezeti tisztségviselő esetén teszik lehetővé a tisztségviselők védelmére vonatkozó szabályok alkalmazását, a védelem is hosszabb ideig áll fenn, és hosszabb a munkaidő kedvezmény is, ráadásul e szabályok lehetővé teszik a tagdíjlevonást és a helyiséghasználat jogát is. Ezáltal pedig a szabályozás a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjait és közalkalmazottait, illetve ezek szakszervezeteit és tisztségviselőit önkényesen és indokolatlanul hátrányosan megkülönbözteti a többi közalkalmazottól, munkavállalótól, illetve ezek szakszervezeteitől és szakszervezeti tisztségviselőitől. Az indítvány szerint a törvényhozó általában szabadon dönt valamely juttatásról, ennek során azonban nem járhat el önkényesen, ezért nem sérülhet az egyenlő elbánás alkotmányos elve, a szabályozás nem tartalmazhat hátrányos megkülönböztetést. Ez a hátrányos megkülönböztetés

ugyanis – egyes ILO Egyezmények tételes rendelkezéseit is sértve –, a közsférát illetően jelentkezik, hiszen e hátrányos szabályok irányadók a Kttv. hatálya alatt álló közszolgálati tisztviselőkre és szakszervezeteikre is.

- [7] Az indítványozó állítása szerint az MRK létrehozása sérti az Alaptörvény VIII. cikk (5) bekezdése szerinti szakszervezeti jogait, mert a Hszt. 305. § (3) bekezdésének *d)* pontja alapján az MRK tisztségviselője, az ügyintézői testületek nem tisztségviselő tagja nem lehet olyan személy, akit szakszervezeti tisztségviselőnek megválasztottak. Ez az összeférhetetlenségi szabály indokolatlanul korlátozza a szakszervezeti tisztségviselők „MRK-ban betöltött lehetőségeit”, ugyanis nyilvánvalóan azoknak a személyeknek az eljárását korlátozza, akik az érdekvédelem útján a legnagyobb tapasztalattal bírnak, ezért e rendelkezés sérti az Alaptörvény XII. cikkének (1) bekezdését.
- [8] Az indítvány ezt követően – az Alaptörvény VIII. cikk (2) és (5) bekezdését, XII. cikkének (1) bekezdését, XV. cikkének (1) és (2) bekezdését idézve – leszögezi, hogy a Hszt. 1. § (1)–(6) bekezdései, 312. §-ának (5) bekezdése, 314. §-ának (2) és (3) bekezdése, valamint 315. §-a alaptörvény-ellenes, ezért kéri a hivatkozott rendelkezések megsemmisítését.
- [9] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie, ezért az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az Abtv. 26. § (2) bekezdése alapján előterjesztett indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz előterjesztésére vonatkozó, törvényben meghatározott formai követelményeknek.
- [10] 2.1. A Hszt. 2015. július hó 1-jén lépett hatályba, az indítványozó az alkotmányjogi panaszt – személyes kézbesítés útján – 2015. december 22-én, az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti száznolcvan napon belül nyújtotta be az Alkotmánybíróságon, így a panasz határidőben benyújtottnak tekintendő. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörére vonatkozó törvényi rendelkezést, az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit, a Hszt. vizsgálendő, az indítványozó által alaptörvény-ellenesnek állított rendelkezéseit, valamint kifejezett kérelmet e rendelkezések megsemmisítésére.
- [11] 2.2 Az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdésben foglaltak vizsgálata kapcsán az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz és annak kiegészítése alapján azt állapította meg, hogy az indítványozó ismertette ugyan a Hszt. hatályba lépésével kapcsolatosan a támadott jogszabályi rendelkezésekből fakadó számára hátrányos következményeket, azonban a Hszt. 1. § (1)–(6) bekezdései, a Hszt. 309. §-a, és 317. §-a vonatkozásában az indítvány nem tartalmazott alkotmányjogi indokolást, míg a Hszt. 305. § (3) bekezdés *d)* pontját, 312. §-ának (5) bekezdését, 314. §-ának (2) és (3) bekezdését, valamint 315. §-át illetően az indokolás alkotmányjogi relevanciával nem bírt. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy az Abtv. 26. § (2) bekezdés szerinti alkotmányjogi panasz – kivételes volta ellenére is – az egyedi ügyben bekövetkezett, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének orvoslására szolgál, és semmiképpen sem tekinthető az általános normakontroll eszközének. Az Abtv. 52. § (2) bekezdése alapján pedig, az Alkotmánybíróság indítványhoz kötöttsége nem teszi lehetővé a támadott jogszabályi rendelkezések – hivatalból megállapított indokok alapján történő – alkotmányossági vizsgálatát.
- [12] Az Alkotmánybíróság mindezeket figyelembe véve megállapította, hogy az eljárás tárgyát képező alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában szabályozott formai befogadási feltételeknek, ezért az indítványt Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2016. július 5.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes alkotmánybíró különvéleménye

- [13] Nem értek egyet az alkotmányjogi panasz visszautasításával, mert véleményem szerint az érdemi vizsgálat feltételei fennállnak az alábbiakban kifejtettek alapján.
- [14] 1. Az Alkotmánybíróság azzal az indokkal utasította vissza az indítványozó alkotmányjogi panaszát, hogy „az indítványozó ismertette ugyan a Hszt. hatályba lépésével kapcsolatosan a támadott jogszabályi rendelkezésekből fakadó számára hátrányos következményeket”, azonban az indítvány részben nem tartalmaz alkotmányjogi indokolást, részben pedig az előadott indokolás alkotmányjogi relevanciával nem bír. Álláspontom szerint ugyanakkor az indítvány az Alaptörvény XV. cikkével összefüggésben alkalmas érdemi elbírálásra.
- [15] 2. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „a jogegyenlőség követelménye arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie, azaz a jogalkotás során a jogalkotónak mindegyikük szempontjait azonos körültekintéssel, elfogulatlansággal és méltányossággal, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell értékelnie”. {20/2014. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [243]}. A diszkrimináció tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogrendszer egészét átható alkotmányos alapelveként kapott értelmezést. Ez alapján valamely megkülönböztetés alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne {vö. 20/2014. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [244]}.
- [16] Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme miatti tehát alaptörvény-ellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}.
- [17] A fentiekből következően az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésére alapított indítvány érdemi vizsgálata során azt kell mérlegelnie, hogy a támadott szabályozás – egy érintett homogén csoport vonatkozásában – megkülönböztetést eredményez-e (2.1. pont), és az eltérő szabályozásnak van-e ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka (2.2. pont). Véleményem szerint ehhez mérten kell vizsgálni már a befogadás körében – az indítvány tartalmára vonatkozó – formai szempontok teljesülését is.
- [18] 2.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a Hszt. következő rendelkezései vonatkozásában állította a megkülönböztetést.
- [19] A Hszt. 312. § (5) bekezdése szerint „[a] rendvédelmi szervnél működő szakszervezetek vonatkozásában a munkavállalói érdek-képviselői tagdíjfizetés önkéntességéről szóló 1991. évi XXIX. törvényt nem kell alkalmazni, a rendvédelmi szerv a hivatásos állomány tagjának illetményéből a szakszervezeti tagdíjat a rendvédelmi szerv és a hivatásos állomány tagjának erre vonatkozó megállapodása esetén vonja le. A rendvédelmi szerv szakszervezeti tagdíj levonásáért és a szakszervezet részére történő átutalásáért ellenértéket nem követelhet.”
- [20] A Hszt. 314. § (1)–(3) bekezdései szerint „[a] közvetlen felsőbb szakszervezeti szerv egyetértése szükséges a hivatásos állománynak a szakszervezetnél választott tisztséget betöltő és a szakszervezet által megjelölt tagjának tizenöt munkanapot elérő átrendeléséhez vagy vezényléséhez, a szolgálatteljesítési helyének megváltoztatásához, továbbá szolgálati viszonyának a rendvédelmi szerv által felmentéssel történő megszüntetéséhez, kivéve, ha a felmentés a 86. § (2) bekezdése alapján kötelező. A 86. § (2) bekezdése szerinti felmentésről a közvetlen felsőbb szakszervezeti szervet előzetesen értesíteni kell.
- (2) Az (1) bekezdésben foglaltak alkalmazása során a szakszervezet szervezeti egységeként a hivatásos állomány legfeljebb egy tagját jogosult megjelölni.
- (3) A szakszervezet a hivatásos állomány (1) bekezdés szerinti védelemre jogosult tagja helyett másikat akkor jelölhet meg, ha a védelemre jogosult szolgálati viszonya vagy tisztsége megszűnt.”
- [21] A Hszt. 315. § (1) bekezdése szerint „[f]eladata ellátása érdekében a szolgálati beosztás szerinti havi szolgálatteljesítési ideje tíz százalékanak megfelelő szolgálatteljesítési időkedvezmény illeti meg a rendvédelmi szerv hivatásos állománya legalább tíz százalékanak a tagságával rendelkező szakszervezetnél választott tisztséget betöltő és a szakszervezet által a hivatásos állomány 314. § (2) bekezdése szerint védelemre jelölt tagját. A szolgálatteljesítési időkedvezmény nem vonható össze.”

- [22] Az indítványozó érvelése szerint „[a] közalkalmazottakra (1992. évi XXXIII. törvény) és a magánszféra munkavállalóira (2012. évi I. törvény) vonatkozó törvények nagyobb számú szakszervezeti tisztségviselő esetében teszi lehetővé a tisztségviselők védelmére vonatkozó szabályok alkalmazását, a védelem is hosszabb időre áll fenn, és hosszabb munkaidő-kedvezményt is írnak elő. E törvények biztosítják a tagdíjlevonást és a helyiség-használat jogát is. A szakszervezeti jogokra vonatkozó fenti tárgyú szabályok a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjait és közalkalmazottait, illetve ezek szakszervezeteit és tisztségviselőit ezért [...] hátrányosan különböztetik meg a többi közalkalmazottal, valamint a munkaviszonyban álló munkavállalókkal, illetve ezek szakszervezeteivel, tisztségviselőivel szemben.”
- [23] 2.2. Az indítványozó a megkülönböztetés ésszerű indokának hiányával összefüggésben a következőket fejtette ki. „Határozott véleményünk szerint [...] az alkotmányjogi panaszunkban megjelölt jogszabályhelyek (különösen a Hszt. 314. § (2)–(3) bekezdései, 315. §, 312. § (5) bekezdése, 1. § (1)–(6) bekezdései) összehasonlítva a közalkalmazottakra és a civilekre hatályos, azonos tárgyú munkajogi szabályokkal a hivatásos állományra és a fegyveres szakszervezetekre vonatkozóan indokolatlanul és okszerűtlenül hátrányosak, melyek az Alaptörvény XV. cikkébe ütköznek. Nincs ésszerű magyarázata, hogy egy fegyveres szakszervezetre, hivatásos állományú tagjaira, illetve egy fegyveres szerv közalkalmazottaira miért kedvezőtlenebb szabályok vonatkoznak a tagdíjlevonás, a munkaidő kedvezmény, tisztségviselői védelem, helyiséghasználat és egyéb olyan tárgykörökben, melyeknél nem bír relevanciával a munkáltató tevékenységi köre.”
- [24] Álláspontom szerint az indítványozónak ez az érvelése alkotmányjogilag értékelhető indokolás, és ezért azt érdemben kellett volna vizsgálni. Ennek egyik szempontja lehetett volna a Hszt. támadott rendelkezéseinek normaszöveg-javaslatához fűzött indokolás. E szerint „[a] rendvédelmi szerveknél az egyesületi jogról szóló törvény, illetve a Hszt. rendelkezései alapján működnek a hivatásos állomány érdekeinek védelmére létrehozott érdekképviselői szervek. Minthogy a rendvédelmi szerveknél üzemi tanácsok, megbízottak nincsenek, az érdekképviselői szervek részére, – ha az ehhez szükséges feltételekkel rendelkeznek – a szolgálati jogviszony szabta kereteken belül szükséges biztosítani a megfelelő részvételi jogokat. A törvény rögzíti, hogy az e törvényben a szakszervezet számára biztosított jogok a rendvédelmi szervnél képviselővel rendelkező szakszervezetet illetik meg. A hivatásos állomány tagjai továbbra is jogosultak a rendvédelmi szervnél szakszervezet létrehozására. A szakszervezet a rendvédelmi szervnél szervezetet működtethet, ezek működésébe tagjait bevonhatja.”
- [25] A kifejtettek alapján álláspontom szerint az indítvány megfelel az Abtv. 52. § (1) bekezdésében és (1b) bekezdésében foglalt feltételeknek, mert tartalmazza az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó megkülönböztetés állított alaptörvény-ellenessége vizsgálatának szükséges elemeit. Ebből következően nem értek egyet azzal a megállapítással, hogy az alkotmányjogi panasz nem tartalmazott alkotmányjogi indokolást, illetve hogy az alkotmányjogi relevanciával nem bír. Az Alaptörvény VIII. cikk (5) bekezdése és XVII. cikke alapján érintettséggel bíró indítványozó alkotmányjogi panaszát az Alkotmánybíróságnak be kellett volna fogadnia, és azt érdemben kellett volna vizsgálnia.

Budapest, 2016. július 5.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

- [26] A különvéleményhez csatlakozom.

Budapest, 2016. július 5.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/3405/2015.

